

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: **Nepřijatelnost kasační stížnosti**

Diplomant/ka: **Jan Tunkl**

Autor posudku: **JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.**

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce Jana Tunkla zpracovaná na téma „Nepřijatelnost kasační stížnosti“.

Diplomant si jako svůj cíl vytkl „*popsat a zanalyzovat institut nepřijatelnosti kasační stížnosti, a to od jeho počátků v roce 2005 až po současnou dobu*“ (str. 1). Zejména s ohledem na nedávné změny v právní úpravě nepřijatelnosti kasační stížnosti lze soudit, že takto stanovený cíl odpovídá charakteru magisterské diplomové práce.

Diplomová práce je rozčleněna do dvou (pouhých) kapitol, uvozena je navíc nečíslovaným úvodem a zakončena nečíslovaným závěrem. První kapitola je věnována kasační stížnosti coby mimořádného opravného prostředku, důvodům a dalším podmínkám jejího podání, zejména z hlediska její (ne)přípustnosti. Druhá kapitola se pak zaměřuje již na samotnou nepřijatelnost kasační stížnosti, a to jak v její původní, tak současné podobě, včetně zhodnocení dopadů aktuálního znění soudního řádu správního do, řekněme, „praktického“ výkonu správního soudnictví.

Struktura práce, a tedy i zvolený postup výkladu, jsou v zásadě logické. Diplomant postupuje od nejobecnějších východisek ke konkrétním otázkám, resp. od obecného seznámení čtenáře s klíčovými instituty důležitými pro zvolenou problematiku až po to, co učinil hlavním tématem své práce.

Překvapí nicméně značná stručnost celkové koncepce práce, která se omezuje skutečně pouze na to nejzákladnější, co s předmětnou materií souvisí. Pisatel nemá ambice poskytnout čtenáři širší kontext či hlubší vhled do problematiky správního soudnictví, otázky jeho dvou(?)instančnosti, historického vývoje opravných prostředků při poskytování ochrany veřejným subjektivním právům (je skutečně pravda, že naše „historické“ správní soudnictví opravné prostředky neznalo, jak diplomant uvádí na str. 2?), případně tak v některých případech činí výrazně eklekticky.

Na druhou stranu je třeba uznat, že práce je v důsledku zvoleného přístupu poměrně přesně zacílena na konkrétní otázku, a přestože nelze říct, že by byla zcela prosta tzv. „výplňové vaty“, je jí v ní – oproti jinak běžné produkci – jen relativně málo.

Po obsahové stránce práce odpovídá předepsaným standardům. Pisatel se neomezuje pouze na rámcový popis právní úpravy, ale se znalostí věci se pouští i některých detailnějších rozborů, jakkoliv jde někdy jen o jakési „technicistní“ údaje (vývoj právní úpravy, motivace

zákonodárce atp.). Práce vykazuje poměrně silný „autorský punc“, neboť diplomant neváhá užívat i některé méně formální způsoby vyjadřování (viz například jeho poznámka o množství dálnic na str. 48, ale i jinde), které sice v diplomové práci na jednu stranu působí pro cvičené oko hodnotitelovo částečně cizorodě, práci však ozvláštňují a podtrhují dojem ze silně autorsky zaměřeného textu (obsahujícího i řadu vlastních názorů pisatele, viz např. str. 9, 22, 32, 42 atp.). Podobné vsuvky tak sice nemají povahu odborného vyjádření, na stranu druhou však odbornost celé práce nijak výrazněji nesnižují.

Práce představuje ucelený a komplexní výklad o nepřijatelnosti kasační stížnosti pokrývající nejen pozitivněprávní vývoj této materie, ale vysvětlení některých souvisejících okolností. Nepochybně tak splňuje to, co by diplomová práce zpracovávaná v závěru právnických studií splňovat měla.

I formální náležitosti práce jsou standardní a není zde mnoho co vytknout. Autor bohužel na řadě míst čerpá jen z poměrně omezeného množství zdrojů (nejčastěji patrně z komentáře k soudnímu řádu správnímu z roku 2019), což je však do značné míry dáno relativní novostí zpracovávané problematiky. Pokud se v práci vyskytují v tomto směru nedostatky, jde prakticky vždy jen o marginální pochybení (například někdy jsou autoři citovaných děl uváděni kapitálkami, jindy ne, viz třeba str. 5 atp.).

S ohledem k výše uvedenému mám za to, že předložená diplomová práce splňuje všechny podstatné náležitosti, které jsou na tento typ kvalifikačních děl kladeny, a s jako takovou proto souhlasím s její obhajobou. Předběžně navrhuji její hodnocení stupněm „Velmi dobře“ až „Výborně“ v závislosti na úrovni ústní obhajoby.

Podněty k diskusi:

Na str. 23 autor naznačuje, že vypořádání se s tzv. Ostapenko testem ze strany správních soudů se v průběhu času mění, resp. zjednodušuje. Viděl by v tomto trendu riziko spočívající v budoucí nezbytnosti jeho revize, či případně doplnění o další aspekty přezkumu?

V Plzni dne 03/05/2022

Podpis autora posudku